

РЕШЕНИЕ

№ 5732

гр. София, 30.08.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15 състав, в публично заседание на 29.08.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Ина Андонова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **2766** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Д. Ф., [дата на раждане] в Република Т., чрез пълномощника и съдебен адресат адв. П. заявява недоволство от заповед № ЗДС 97/ 20.02.2013 г., издадена от директора на СДВР, с която спрямо оспорващия е наложена принудителна административна мярка „принудително отвеждане на чужденец до границата на Република Б.”.

В жалбата са въведени оплаквания за незаконосъобразност на акта, мотивирани със следните твърдения: Спрямо Д. Ф. е издаден акт за прекратяване на производството по издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република Б., /заповед № ЗДС 447/ 27.11.2012 г. на началник сектор Миграция – СДВР/, който му е съобщен ненадлежно едва на 21.02.2013 г. Турският гражданин се явил следващия ден при административния орган с документи за окомплектоване на преписката – уверение от 06.02.2013 г. от ТУ С., настанителна заповед № 2156/ 11.07.2012 г., когато му е връчена заповед № ЗДС 97/ 20.02.2013 г. Следователно цитираният акт е преждевременно издаден, нарушено е правото на защита засегнатото от ограничителната мярка лице. Д. Ф. се позовава на служебно установеното от органа обстоятелство, че е редовен студент в III курс 5 семестър в ТУ С., което означава, че той придобива право по 18, ал. 1 от НПСОС за настаняване в студентски общежития на ТУ С., видно от заповед № 2156/п 11.07.2012 г., налична в преписката. Настоява, че към момента на подаване на заявление № 224145/ 20.08.2012 г. е приложил копие от задграничен паспорт, издаден на 21.07.2011 г. валиден до 20.07.2013г., следователно

предоставеният срок не е бил достатъчен спрямо предвидения съобразно българското законодателство за разрешаване на срок от 1 година за продължително пребиваване. След указания на служител в сектор „Миграция” - СДВР жалбоподателят е подал документи в Консулството на Република Т. в [населено място] за нов задграничен паспорт, който е издаден на 18.01.2013 г. Следователно в периода 20.08.2012 г. – 27.11.2012 г. същият е бил в изчакване на получаване на нов документ за самоличност съобразно указанията на служителите на сектор „Миграция” СДВР.

Искането до съда е за отмяна на заповед № ДС 97/ 20.02.2013 г., с която е наложена принудителна административна мярка принудително отвеждане до границата на чужденеца.

Ответникът, директорът на СДВР, не ангажира становище по съществуването на спора.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на жалбата.

От фактическа страна се установява:

На 20.08.2012 г. турският гражданин Д. Ф. подал заявление № 224145 за разрешаване на продължително пребиваване в Република Б., към което приложил копие на паспорт, издаден в Т. с валидност до 20.07.2013 г.; разрешение за пребиваване, издадено на 19.07.2012 г. валидно до 02.09.2012 г.; копие от договор за наем; документ за платена такса.

През учебната 2012/2013 г. Д. Ф. е редовен студент в Транспортен факултет на ТУ С., специалност "Транспортна техника и технологии", трети курс. Студентът се обучава на собствени разноски - уверение № 189/ 06.02.2013 г. на ТУ С.. Препоръка в същия смисъл е дадена от декана на факултет по транспорт на 28.02.2013 г. Със заповед № 2156 11-07-2012 г. е настанен в С. град, блок 59 Б.

Според докладна записка от 19.11.2012 г. на мл ПИ Димитров на адреса, заявен в преписката /гр. С., ул. "проф. Х. В." [жилищен адрес]/, Д. Ф. не живее. В разговор със служител в Учебен отдел на ТУ С. е установено, че турският гражданин е редовен студент в III курс, 5-ти семестър във висшето училище.

Констатираните обстоятелства мотивирали началника на сектор „Миграция” да издаде заповед № ЗДС 439 от 23.11.2012 г., с която е прекратено производството по молба от 20.08.2012 г. /вх. № 224145/ на Д. Ф..

При изложените данни директорът на СДВР формирал извод, че чужденецът не е напуснал страната до изтичане на разрешения му за пребиваване срок, както и че не пребивава на посочения от него адрес, поради което е издал заповед № ЗДС – 97 от 20.02.2013 г.

С влязло в сила на 09.07.2013 г. решение № 4011/ 14.06.2013г. на АССГ, I отделение, 43 състав по адм. дело № 3304/2013 г. е отменена заповед № ЗДС 447/ 27.11.2012 г. на началник сектор „Миграция” СДВР, с която е прекратено производството по издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република Б. на жалбоподателя и преписката е върната на административния орган за произнасяне по заявлението.

Жалбата е допустима: Оспореният акт е съобщен на Д. Ф. на 21.02.2013 г., а тя е подадена по реда на чл. 152 АПК на 06.03.2013 г. /вх. № МГ 604/, преди да е изтекъл срокът по чл. 149, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество, е основателна.

Фактическият състав на чл. 41, т. 2 от ЗЧРБ включва два елемента – изтичане на срока, за който на чужденец е разрешено пребиваване в Република Б. и второ - чужденецът не е напуснал страната до изтичане на разрешения му срок.

В разглеждания случай страните не спорят, че Д. Ф. е имал валидно разрешение за пребиваване в страната до 02.09.2012 г. С молба от 20.08.2012 г. /вх. № 224145/, турският гражданин е поискал от службата за административен контрол на чужденците удължаване на срока за пребиваване до 6 месеца, изтъквайки като причина за направеното искане, обстоятелството, че е студент в Технически университет - С..

Бе посочено, че преди да бъде издадена оспорваната заповед спрямо Д. Ф. е произнесен и акт по прекратяване на производството но заявлението поради обстоятелството, че чужденецът не е намерен на посочения от него адрес и не е представил необходимите документи за продължаване на срока на разрешението за пребиваване.

Преди да пристъпи към произнасяне с акт по прилагане на ограничителната мярка директорът на СДВР е следвало да се увери, че заповед № ЗДС 447/ 27.11.2012 г. на началник сектор „Миграция” СДВР е влязла в сила, доколкото данните по преписката сочат, че двата акта са съобщени на адресата си едновременно.

След отмяната на заповедта за прекратяване на административното производство с влязъл в сила съдебен акт е възстановена неговата висящност и отпада едно от фактическите основания за издаване на оспорваната заповед.

По тези съображения се налага извод, че заповед № ЗДС 97/ 20.02.2013 г. е издадена от компетентен по материя /чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ/ орган, при спазване на изискванията за форма на акта, но в нарушение на материално-правните разпоредби и несъобразяване с целта на закона, поради което подлежи на отмяна.

Независимо от изхода на спора разноси не се присъждат поради липса на заявено преди приключване на устните състезания искане.

Воден от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалбата на Д. Ф., гражданин на Република Т. заповед № ЗДС – 97 от 20.02.2013 г., издадена от директора на Столична дирекция на вътрешните работи, с която спрямо чужденеца е наложена принудителна административна мярка „Принудително отвеждане до границата на Република Б.”.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14–дневен срок от съобщението на страните и получаване на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: